

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

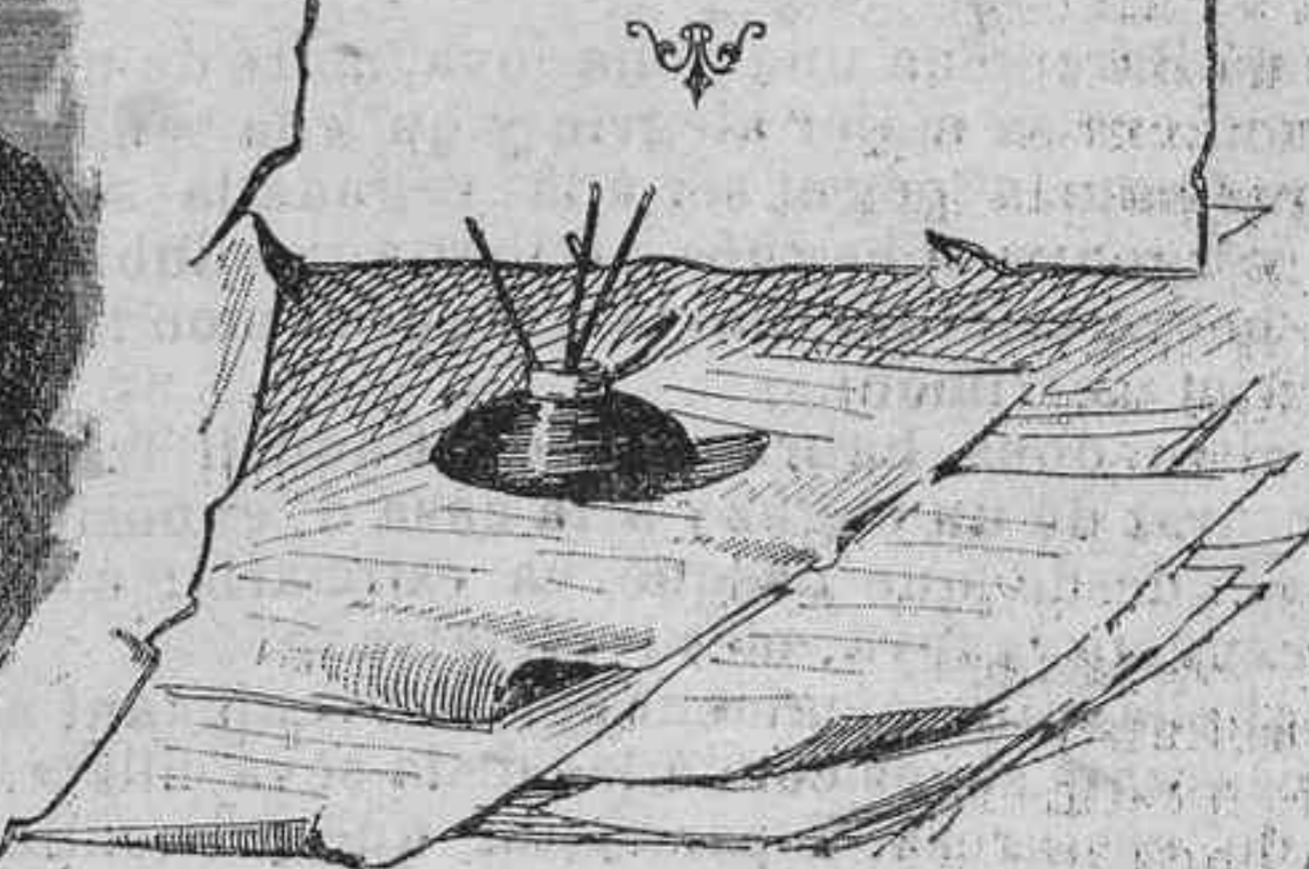
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

ELENA E. A. GINGOLD.

Una inglesa, que cultiva
los géneros més diversos,
brillant tant per sas novelas
com pels seus hermosos versos.

CRÓNICA.

UN ARREGLO DE COMPTES.

La premsa pera mereixer lo nom de tal y correspondre á la sèva missió civilisadora, tè ineludibles debers als quals no pot faltar, per mica que s' estimi.

Un dels principals debers de un periódich consisteix en enterar á sos lectors de lo que passa, no sols pera satisfer sa curiositat, sino també pera rendir tribut á la moral, encomiant totas las accions dignas de elogi y fent aburribles los actes censurables, á fi de que la conciencia pública influheixi en fer llaurar dret á tants y tants, que si no existís aquesta influencia de la opinió, pendrian la bola del mon com una bola de formatje ab facultats de anarne trayent talladas á la mida del sèu gust, fins que no 'n quedessen més que las tristas y peladas crostas.

¡Y 'n passen tantas de cosas! ¡Y 'n quedan tantas de ocultas!

No entran sols dintre de l' esfera de la premsa 'ls que 's dedican á transgredir la ley escrita ab lo major cinisme, exposantse á caure á mans de la justicia: los que roban, los que assessinan, los qu' estafan, no... Hi ha un' altra ley no escrita en cap códich, sens dupte per inadvertencia ó per tolerancia desmesurada: la ley moral, y aquesta, per lo mateix que de moment no imposa al transgressor cap pena afflictiva, es la que, en las relacions mútuas de la vida, sol eixir més mal parada.

Als transgressors de aquesta ley no hi ha més remey, que corretjirlos fent públichs los seus actes. No hi ha altre remey que dirlos:

—Tú has fet aixó ó alló que no devias fer, cregut que ningú se 'n enteraria: donchs jo, periodista, he lograt averiguarho, y ara ho publico, perque las miradas de la gent que fins ara 't veyan passar seré y ab la major indiferencia, 't fassan tornar roig, si es que la conciencia tèva, com los tupins al foch, tè la facultat de arrencá 'l bull.

Y sabent que tot aixó pot succehirlos, davant del temor de qualsevol indiscreció periodística —indiscreció segóns ells; *discreció* segóns nosaltres—si una vegada han pecat, es presumible que ans de tornarhi un' altra volta, si es qu' encare s' estiman, s' hi mirarán una mica... y si ja han perdut l' estimació de si mateixos y repeteixen qualsevol mala acció, pitjor per ells... mil vegadas pitjor.

Llavoras la conciencia pública 'ls diu:—Anéu, anéu, que ja estéu ben llestos.

* *

Hi ha á Barcelona una dona jova, mare de una nena, qu' era sa major alegria y qu' ella 's figurava que hauria pogut ser á la vegada la sèva major vergonya si hagués arribat á traslluhirse que la pobra criatura havia vingut al mon fora de legitim matrimoni.

Un' altra dona hauria entregat aquell fruyt desventurat de un engany á la casa d' expòsits: ella no... desde que nasqué va estimarla: com més grandeta 's feya, més l' idolatrava.

Y treballava heroicament per subvenir tant á las necessitats sèvas com á las de la sèva filleta. Feya de costurera. Y per evitar que prenentla per una dona qualsevol, li neguessen la feyna, y ab la feyna 'l pá regat ab lo suor del sèu front, se feya passar com á casada, y per justificar l' ais-

lament en que 's trobava, deya que son marit se 'n havia anat á América.

Si la mentida es licita alguna vegada, es quan serveix, com en lo cas present, pera viure ab honradés y ab dignitat. La mentida de aquella mare, que volia treballar pèl sèu fill, no sols era licita, sino que ademés era santa.

Ningú absolutament estava enterat de la falsa posició de aquella desventurada y suferta dona, quan volgué la desgracia que l' idol del sèu cor caygués malalt de molta gravetat. En tal situació no sabia qué ferse: lo treball per una part la reclamava; lo sèu fillet agravantse per moments la retenia á casa sèva.

La esposa de un conegut periodista que simpatizava ab la bondadosa costurera, veyentla tant afligida, la consolá y s' oferí á enviarli un metje. Y ho feu sens tardar.

Lo Dr. Ll. C., un jove que fill de una familia modesta havia fet sa carrera escrivint en un periódich de la capital, lo qual li valgué no pocas relacions y més tart una plassa retribuïda per la corporació municipal, y encare més tart que l' Ajuntament de Barcelona li costejés lo títul académich que avuy li permet exercir y disfrutar ademés un sou en un dels establiments del municipi; lo Dr. Ll. C. sigué l' enviat á ferse càrrech de la ignocenta malalta.

La mare al veure que podia disposar dels serveys de un metje jove y d' aspecte simpátich, se cregué salvada.

¡Pobra mare!

* *

Durant los primers dias, li féu tres ó quatre visitas, y la gravetat de la nena continuava.

Arribá per fi un diumenje, y 'l metje no 's deixava veure apcsar de haver dit que hi aniria á ferli una operació. La petita malalta s' agravava per moments: la sèva situació anava fentse desesperada. La pobra mare enviá pèl facultatiu: lo Dr. Ll. C. no era á casa. Torná á enviarhi y tampoch era á casa. Y la nena s' anava morint, sense assistencia, sense altre consol que 'ls ineficassos petóns de la sèva mare.

Al últim sucumbí en brassos de aquella dona carinyosa que hauria donat per ella la sèva existencia.

—Si 'l metje hagués vingut—deya—tal vegada no se 'm hauria mort!...

Passém perque 'ls metjes no pugan fer cap á tot; passém perque 'ls siga licit abandonar á un malalt de cuidado... Licít serà quan la ley no 'ls exigeix la menor responsabilitat.

No es aixó lo pitjor.

Lo pitjor se veje quant la pobre mare, á fi de donar sepultura al cadáver del sèu fillet, tingué de enviar al Dr. Ll. C., demanantli que li fés l' obsequi de suscriure la papeleta de defunció.

En aquell moment trist y angustiós no 's recordá 'l metje de prodigar consols, ni de donar excusas per no haver deferit als reiterats recados que se li enviaren, acudint á disputar sa presa á la mort. Aquell poll reviscolat no 's fixá en la miseria, en l' abandono, ni en lo dolor de aquella pobre dona. Pensá sols qu' era pobra, en lo sentit material de la paraula, y aprofitá l' ocasió pera manifestar que no firmaria pas la papeleta de defunció, si previament no se li pagavan las visitas que se li devian.

Las cosas claras, y 'l xocolate espés.

* *

Ab la curta malaltia de la nena s' havian agotat los escasos recursos de la costurera.

—Motiu de més per que 'm pagui. Si ara que t'el mort á casa no ho fá, quan ho farà? Que 's perdi tot, menos las visitas,—devia dirse per sí mateix aquell modelo de metjes.

Per fortuna, en lo mon hi ha personas piadosas, y un modest industrial, lo constructor de caixas de mort, enterat dels reparos

del doctor Ll. C., sorti flador de las deu pesetas que valian las visitas.

Sols llavoras se avingué á firmar la papeleta de defunció.

Y fins potser s' escandalisá, al veure consignat en aquella papeleta, que la criatura morta era fill ilegítim, qualitat que pels efectes del registre civil, no podia ocultarse.

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA
AL MALAGUANYAT ESCULTOR D. ROSSENDO NOBAS.

Dihém que fins potser s'escandalisá, perque pochos dias després de aquests successos, trobantse casualment ab l'esposa del periodista que fou, com havém dit, qui l'enviá á visitar á la nena, li digué, simulant una mitja rialleta:

—Vosté va dirme que aquella dona era casada.
—Per tal la tinch.

—Donchs no, senyora: la papeleta de defunció expressa que la nena es ilegítima.

Es á dir: no li bastava haver faltat á sos debers professionals interrompent las visitas; no li bastava haver fáltat á sos debers de humanitat, posant á una mare afligida una pistola al pit; li era precis coronar aquesta obra incua divulgant lo secret de una dona digna y desventurada.

Y quan un recorda que aquest bon subjecte tot ho deu al favor; quan un recorda que llepant al arcalde de Barcelona s'aná obrint cami; quan un recorda, per últim, que aquell titol que avuy li serveix per exercir la carrera segóns la mostra, 'l deu á la munificencia del Ajuntament de Barcelona, se 'ns acut preguntar:

—Senyors del Ajuntament: ¿no hi hauria medi de presentar al Dr. Ll. C., ja que no 'l compte dels favors que se li han fet, la cessantia del càrrech retribuít que desempenya?

Perque es molt trist qu' en lo laboratorí que dirigeix lo digne Dr. Ferrán se cultivin aquesta classe de microbis.

P. DEL O.

¿NE DUPTARÁS?...

SONET.

—¿Per qué 'm negas un bés, nineta hermosa?
La nit ab sòn silenci nos convida:
vina á donarme, donchs, amorosida,
de tos llabis rojenchs la mel sabrosa.

¿Que aixó es un gran pecat?... ¿Hi ha algú que
dir qu' es pecat lo bés que 'ns don la vida?
¿Y tú dius que m' estimas?... Es mentida...
¡Negarme un trist petó!... ¡Tant poca cosa!...

La lluna s' enmiralla y cabrilleja
en lo riuhet que corre per la molsa
y entre flors olorosas, serpenteja:

sóls turba lo silenci una véu dolça
que diu mitj tremolant, plena de mimo:

—¿Ne duptarás may més de que t' estimo?...—

BEN.

SENSE COLOCACIÓ.

—¡Cóm! ¡Albert... á las cinch de la tarde, per la Rambla de las Flors!...

—¡Ay!—me diu l' interpelat, que apart de ser un tarambana de cap á peus, es un xicot molt decent y molt laboriós:—¡ay, amich mèu, estich sense colocació altra vegada!...

—Pero, si 'm van dir aquest dia que n' havias trobat una, en...

—Sí, l' havia trobada; pero l' he tornada á perdre, ¡Es tot' una historia!

—Tè, fuma: ¿pot sapiguerse aquesta historia?

—Sí, noy, sí: Déu dona las penas perque las contém. Escólta y prénne exemple.—

L' Albert encén lo cigarro, y caminant Ram

bla amunt, Rambla avall, m' explica la sèva última trageria.

—Feya dos mesos—comensa dihent,—que havia quedat en vaga. L' agencia ahont jo estava ocupat se 'n va anar al cel, ó al infern, no ho sé de cert; lo positiu es que 'm vaig trobar al carrer, justament en una época en que si un no va bèn abrigat, pèls carrers fa de mal estárs'hi.

No trobava una ocupació ni buscantla ab un faial. Caminava tot lo dia, importunava á tot-hom, trucava portas, pujava escalas, visitava oficinas; á tot arreu me deyan casi bè lo mateix:—Las plassas están totas ocupadas... No hi ha cap plassa libre.—¿Ni la de Sant Jaume?—vaig dir una tarde á un magatzemista de drogas, que parlava de las plassas com si á casa sèva 'n tingúés moltes dotzenas.

Mentres tant los dias passavan y la implacable necessitat 'm cridava á cada instant ab véu més tétrica y profunda:—¿Qué fem?... Mira que aixó ja dura massa... mira que si no t' espavilas acabarás malament...—

Un demati atravessava 'l Plá de la Boqueria, malhumorat, neguitós y malehint la mèva desgracia, quan de repent veig crusar pèl mèu davant una dona, una senyora guapissima...

—¿Qué 't va oferir una colocació?...

—No 'm va oferir res. Pero era hermosa en grau superlatiu. Tant que 'm va fer olvidar completament los apuros que jo passava, y en lloch de consagrarme á buscar feyna, 'm vaig dedicar á seguir á la bella desconeguda. Lo cor ha ia vensut una vegada més al ventrell.

Desseguida vaig sapiguer que era una senyora casada.

—¿Que vas preguntarli?

—Ella mateixa va dirme 'ho, sense que li preguntés

—¿Es dir que vareu entrar en conversa?

—Sí... ó més bèn dit, no. Jo vaig posármeli al costat tirantli floretas, fins qu' ella va pararse en se 'h y 'm va dir ab ayre bastant desdenyós:—Fassi 'l favor de tenir més educació; soch una senyora casada.

—¡Quin requiebro! Devias quedar satisfet...

—No gayre. De moment, vaig abandonar la sèva persecució. Aquell sofoco m' havia recordat las mèvas penurias, fentme compendre que lo més urgent en tals circunstancias era buscar un empleo.

L' endemá —¡lo que son las casualitats!— anant jo per aquests mons de Déu á cassa de colocacions, torno á topar ab la senyora del dia anterior. Ella 'm va coneixer desseguida y m va semblar que 's tornava una mica vermella.

¿Era que s' arrepentia del desayre que m' havia donat avants? ¿Era que realment jo la amohinava?

Vaig seguir-la també un bon rato, pero sense lograr sortir de duptes: esquivava las mèvas miradas, caminava depressa y 's ficava per allí ahont hi havia més gent, no sé si perque jo m' hi acostés... ó perque no pogués acostárm'hi...

Al fi també 'm vaig cansar d' aquell treball estéril. Deixo ecrre la senyora y 'm poso altra vegada á perseguir colocacions.

Al dia següent—¡ves si hi ha Providencia!—tant si ho creus com no...

—¿Vas tornar á trobar la mateixa senyora?

—¡Encare que te 'n burlis! Vaig tornar á trobar-la, més guapa, més fresca y més brillant que may... Lo cor me va fer un crit.—¿Vols dir, noy, —vaig exclamar entre mi—vols dir que totas

CANDIDATS EN PREPARACIÓ.

Hi ha cinch cents tipos que aspiran
à ser concejals... ¡Cinch cents!
¡Ves si deu donar l'ofici,
que surten tants pretendents!

aquestes coincidències no tenen algun significat? ¿Son possibles tantes casualitats repetidas? La segueixo resoltament: surti lo que surti... ¡Aquí hi ha la mà del destíno!

—¡La mà!... pero 'l destíno no..

—¡Pues hasta destíno va haverhil... M' havia ja posat casi al costat d' ella, preparant totes aquelles parauletes que jo se dir ab tanta gracia, quan sento que algu m' estira. 'M giro y veig qu' era un amich.

—¿Encare estás sense colocació?—'m diu de bonas á primeras: —te 'n sè una.

Envio mentalment la mèva hermosa á passeig y m' aturo desseguida.

—¿Ahont?

—A casa d' un notari: feyna de copiar; pero n' hi ha molta y crech que paga bé. ¿Fa per tú?

—Acepto ab tot lo cor. ¿Quán puch anarhi?

—A las dotze; vèshi avuy mateix. Aquí tens la direcció. Digas que jo t' hi envio.—

Eran las onze y mitja. Entro á ferme llimpiar las botas, me respallo 'l barret ab lo colze de la americana, passejo una mica més y ab lo cor ple d' esperansas m' encamino á casa del notari.

Va resultar ser un home molt serio, pero atent y persona. Després de ferme varias preguntas, va explicarme quinas serian las mèvas obligacions y responsabilitats, y en lo moment en que anava á indicarme 'l puesto ahont m' hauria de sentar, se sent un copet en la mampara y una veuheta que diu:

—¿Estás sol?

—No—respón lo notari; —pero entra.

L' ànima 'm va caure als pès. ¿Sabs qui va entrar? La mèva conquista, la senyora que jo

havia vist per primera vegada al Plá de la Boqueria... ¡Era la dona del notari!

—¡Ay, ay!—va fer ella, contemplantme y rient.

Y dirigintse al seu senyor, va anyadir després d' una pausa:

—Mira, tu que 'l volías coneixer: aquest es lo xitxarel-lo que t' hi explicat...—

Lo marit va aixecarse com una serp.

—¿Aquest?...

—Sí: 'l que m' ha seguit tres dias, marejantme ab las sèvas impertinencias.—

Lo notari no va dir res. M' agafa per una solapa, obra la mampara... y ab la mà extesa va ensenyarme la porta del carrer, d' una manera tan decisiva y notarial que no donava lloch á protesta de cap género...

—¿Es dir que va despatxarte punt en blanc?

—Per tots conceptes: com á escribent seu y com á conquistador de la sèva senyora.

A. MARCH.

SANS FAÇON DE UN REO.

Estaba 'n Quim en capella á punt d' anarlo á matar, y digué l' escarcellé:

—¿No voléu algo, germá?—

Y veyent que feya fresca en Quim l' hi va contestar:

—Sí; portéu un tapabocas, pues tinch la seguritat de que anant cap al patíbul me podria refredá,

y un refredat, amich mèu,
costa bastant de cuidar.

LLUÍS SALVADOR.

RIFADAS.

Ja tenen rahó aquells murmuradors que diuhen que lo que passa á Espanya no passa en lloch més del mon.

Ara s' acaba d' inventar una nova *espanyoleria*, capás de girar de costellas al home més seré y despreocupat.

¿Es difícil treure la rifa, no 'ls sembla?

Pues encare hi ha un' altra cosa que ho es més.

Moltas personas viuhén en la santa creencia de que un cop han tret, ja poden posarse á dormir.

Están en un error

Segóns s' ha descubert últimament, los trámits que en aquest país segueix aixó de la rifa venen á ser los següents:

Primer: comprar lo bitllet.

Segón: mirar si han tret ab las llistas que venen per telégrafo.

Tercer: tornarho á mirar ab las llistas que 'ns porta 'l correu.

Quart: mirarho altra vegada ab las llistas legítimas, auténticas y oficials.

Quint: treure un premi

Sisé y últim .. qu' es lo més difícil: ¡cobrarlo! Aquest es lo trance peliagut.

—¿Per qué ha de serho?—dirán vostés:—¿no t'è 'ls quartos lo govern? ¿no ha cobrat ell l' import dels premis ab molta anticipació?

Ja veurán: una cosa es cobrar y un' altra pagar.

Lo govern cobra al contat y sense apelació: mes quan se tracta de pagar... sempre t'è altres mals-de-cap que 'l destorban.

Pero, de totas maneras, aixó ja es mal vell y no 'ns ha de sorprendre. Lo graciós y fenomenal en lo rengló de las rifas es lo que acaba de succehir últimament.

Uns fulanos van comprar alguns bitllets; va venir lo sorteig, van mirar las llistas, va resultar que havian tret... y ara resulta que 'l govern no 'ls vol pagar.

¿Per qué? Perque 'ls administradors de loterías que van véndrels los bitllets, han fugit.

Y 'l govern, sempre previsor, no paga 'ls bitllets perque «podria ser—diu ell—que ja fossen pagats»

¡Naturalment! ¡com que 'ls bitlletayres, després de pagar un bitllet lo tornan al interessat perque aquest pugui anarlo á cobrar a'tra vegada lo dia que li vingui bè...!

Lo resultat de tot aixó es que 'ls aficionats á la rifa s' han escamat de mala manera, al veure la complicació que la cosa va alcansant.

¡Quina feyna per conseguir un premi! Ja no hi intervé sols la sort del individuo aquí, sinó l' honradés del administrador que 'ls vén lo bitllet.

¿Qué n' acabarem de treure, si 'l bitlletayre fuig?

Lo qu' es jo ja ho tinch determinat: lo dia que compri un bitllet, me planto de centinella á la porta de l' administració y no me 'n moch fins que 's fassi 'l sorteig y tregui... y 'm pagui 'l premi...

MATÍAS BONAFÉ.

LA CANSÓ DEL MIQUEL.

Enamorat me trobo, ¡pobre de mí!
¡pobre de mí, Madrona,
pobre de mí!

Mos amors son un' acta y aná á Madrit,
¡aná á Madrit, Madrona,
aná á Madrit!

Las gangas que si troban no 's poden dir,
no 's poden dir, Madrona,
no 's poden dir.

Veig que 'l poble me vota. ¿Que 'n podré eixí?
¿Qué 'n podré eixí, Madrona,
qué 'n podré eixí?

Jo creya que 'm votaba: no 'm vota á mí,
no 'm vota á mí, Madrona,
no 'm vota á mí.

Tinch jo la sort fixada de món destí,
de món destí, Madrona,
de món destí.

Las actas qu' han donadas no son per mí,
no son per mí, Madrona,
no son per mí.

¡Quin miquel que m' emporto! No 's pot pahí,
no 's pot pahí, Madrona,
no 's pot pahí.

Me 'n vaig lluny de ma terra, y avergonyit,
y avergonyit, Madrona,
y avergonyit,

y al govern malehintne, foll y ruhí,
foll y ruhí, Madrona,
foll y ruhí,

qu' en lloch d' acta me dona, ¡pobre de mí!
¡pobre de mí, Madrona!
¡¡raves fregits!!

V. BALADRÉ.

LLIBRES.

CESARINA, per A. Dumas fill: traducció de Torcuato Tasso Serra.—Aquest volúm, que comprén no sòls la novela *Cesarina*, sino també las narracions tituladas: *Lo que vemos todos los dias*; *La caja de plata*; *Un mazo de cartas* y *Treinta palomas*, acaba de veure la llum pública, formant part de la acreditada biblioteca Tasso, quals llibres se recomanan per sas esmeradas condicions tipográficas y per sa fabulosa baratura.

Pero aquest ostenta ademés la firma de son autor, una de las més justament celebradas de la moderna literatura francesa. ¿Qui no ha admirat alguna obra del célebre autor de *La Dama de las Camelias*? En aquest volúm, compost de narracions curtas, tot es substancia. L' amenitat de las cinch narracions es extraordinaria, posant de relléu lo mérit extraordinari de son autor.

Finalment, la traducció es molt cuidada.

L' AVENÇ.—Al entrar en l' any tercer de sa publicació aquesta revista, que fins ara venia titulantse *L' Avens*, pero qu' en lo successiu canviarà la s final ab *ç*, seguint las prescripcions de un nou sistema ortográfic de qu' es campeó decidit lo Sr. Casas y Carbó, ha millorat encare las excelents condicions tipográficas, gracias á poderse valdre de impremta propia. Lo número corresponent al mes de janer conté una impressió sobre en Pin y Soler, de 'n Bosch de la Trinxe-

ria; una réplica sobre un antich *Joch de naibs* de 'n J. Puiggarí; un curiós quadro de costúms del citat Pin y Soler, qual retrato figura també en lo número; lo primer estudi sobre Etnogenia catalana del Sr. Casas y Carbó; un article ilustrat sobre Fontova, de Frederich Soler; dos bonicas poesias de Joan Moragall y J. Massó y Torrents y las seccions de notas teatrals y bibliográficas.

RATA SABIA.

LO DITXO DE MODA.

¡Altra feyna hi há!

En Roch, qu' es un tipo
gandul hasta allá,
ja ha prés lo mal vici
del joch y fumar;
se lleva á mitj día,
retira molt tart,
y si algú li parla
per feyna buscar's
á tots los contesta:
—Altra feyna hi há.

La hermosa Angeleta
promesa n' está
fa poch ab l' Emilio,
un jove elegant;
pero quan li parla
d' aná á passejar
solets, ó al teatro,
ella que la sab
molt llarga, contesta:
—Altra feyna hi há.

En una parroquia
diu que un capellá
penitencia extranya
un día va dar
á una pobra nena
neta de pecats,
y com no va serne
d' aquélla gens grat,
li respongué:—Pare,
altra feyna hi há.

Don Pau, mantegayre
del carrer del Call,
lo dia de festa
no tanca fins tart,

ESCENAS DE QUARESMA.

—¿Qué?... ¿tres rals una dotzena?
¡Ay, no, filla, no pot ser!
¿Que no veu que á mí mateixa
ja 'm costan molt més de fer?

y als dependents, pobres,
los té a dintre escl  us;
mes si algú li parla
per tancar aviat,
diu sense amohinarse:
—Altra feyna hi h  .

Jo estimo    una nena
que té 'ls ullets blaus,
y es per mi la nena
m  s bella del pl  ;
ella enamorada
de mi est   fins dalt,
y si de casarnos
may surt    parlar,
jo li responch: —Noya,
altra feyna hi h  .

J. STARAMSA.

TEATROS

Perque vegin lo que son las cosas en aquesta capital. Divendres de la senmana passada no treball   a Barcelona m  s que un sol teatro: lo Romea.

En cambi per dem   dissapte s' anuncia la reapertura del *Tivoli* y fins la probatura dos mil y una del *Circo barcelon  s*, de manera que fora del *Gayarre*, qu' est   com atacat de par  lisis, bé o malament, ab més o menos brillo, treballar  n tots, ab gran disgust dels capell  ns que diuen que durant la Quaresma...

Pero deix  mlos hi dir lo que vulgan y passém revista.

PRINCIPAL.

Ja hi tenim ficadas las funcions curtas: sarsueletas y pessas en un acte; en fi, lo género madrileny, que avuy ho invadeix tot. Menos mal quan s' encarrega de interpretar-lo una companyia completa y ben organizada.

La del *Principal* conta ab los principals elements que treballavan al *Eldorado*: l' Alver  , la Dordinda Rodríguez, en Palmada... completats ab la Montes y la Valero, en Riquelme, en Pe  a, en Cerb  n, en Valero y altres artistes.

Res de nou s' ha estrenat fins ara; pero sense necessitat de acudir    las novedats la companyia ha guanyat aplausos y ha promogut riallas en gran. La nit del *debut* sig   molt celebrat lo despenyo que tingué lo juguet *La primera cura*, despenyat per la Alver   y la Valero y en Valero, en Pe  a y en Palmada. En *Los Zangolotinos* s' hi lluh   en Riquelme y la Montes feu gala de la finura ab que canta, gracias    la qual pot dirse qu' es una verdadera *divette*-flamenca. Finalment en *Ya somos tres*, se 'n emport   la palma 'l Sr. Cerb  n, que té la gracia de saber imitar còmicament als més celebrats artistes, com ho feu ab en Vico, en Mario y 'l tenor Berg  s.

Las funcions successivas han tingut també molt bon èxit.

De manera que hasta 'ls que censuran que fins un teatro tan respectable com lo *Principal* haja, al cap de sas vellesas, incorregut en la debilitat de pagar tribut al género frivol que constituheix la moda del dia, hi assisteixen, compensantse del disgust, ab un tip de riure.

LICEO.

Rodope segueix atrayent als amants del art coreogràfic y de la contemplació de garbosas bailarinas. Es com diguerem una composició més atractiva per sas mogudas combinacions y p  ls vistosos trajos que vesteix lo personal, que p  l decorat y per la música.

Per últim; diumenje 's complet   'l ball, ab alg  ns nous passos de ball y ab la apoteosis final.

Entre 'ls fragments que en las primeras representacions deixaren de posarse, sobresurt la dansa de l' *Almea* qu' es molt agradable y dona

PÁGINAS T  STICAS

TORRENT BUNDO.

Famosa obra del malaguan y actor catal   D. Rossendo Nobas.

ocasió de lluhiment    la agraciada oailarina, Sra. Monroc.

L' apoteosis si, que no corresp  n    lo que 'l públich esperava.

Es tant y tant b   lo qu' en aquesta classe de aparatosos espectacles s' ha vist    Barcelona, que una cosa mitjana no satisfà. Aix   es lo que tenen las produccions que tot ho fian al espectacle: prompte s' agotan los primors; y las comparacions, inevitables sempre, completan lo desencant. Regularment lo que v   darrera queda perjudicat per lo que s' ha vist avants,    no ser que siga una cosa tant extraordinaria que s' imposi per si mateixa. Pero llavoras, tingan la seguret   de que aix   far   mal    lo que tinga de venir després.

CIRCO.

Ja havém indicat que dissapte far   una nova tentativa de resurrecció.

S'ha encarregat de tetar aquest nou miracle la Concha Martínez.

Si 'l realisa, com desitjém, podr   dir la Martínez que té aquí    Barcelona tantas simpatias, que fins est   adornada de la virtut de fer miracles.

ROMEA.

Continuan ab   xit las representacions del drama *La rondalla de l' Infern*.

Y fentse c  rrech la empresa de qu' hem entrat    la Quaresma, s' està trayent la pols al espectacle *Judas*.

Ara que 'l Papa sembla que s' ha fet liberal, no ser   difícil que 's concedeixin 40 dias de indulgencia    tots los devots que assisteixin    presenciar las representacions de aquesta producció, de lo qual no podr   menos de alegrarse'n molt lo rector dels Angels.

TIVOLI.

Dem   dissapte torna    obrirse, completament restaurat. La companyia dirigida p  l Sr. Bosch es numerosa y conta ab artistes aplaudits com las Sras. Llorens, Leida, Lor  n, Castillo y Magest  , y 'ls Srs. Bosch, Ripoll, Sala Julien, Flaquer, Bassols, Castillo, Andrés y Gil. De la direcció de l' orquesta n' est   encarregat l' aplaudit mestre Pérez Cabrero.

Obras de inauguració: *Las campanas de Carrión* y *Los zangolotinos*.

En preparació: *Girofl   Girofl  * posada ab gran aparato de 'n Soler y Rovirosa, y l' obra nova, deguda al autor de *La Mascota*, titulada *Miss Helyeth*, de la qual ha obtingut l' empresa 'l privilegi d' estreno.

NOVEDATS.

Prescindint del benefici del aplaudit actor senyor Goula, la major part de la senmana s' inverti en ensaigs del drama sacro de gran espectacle, *Magdalena*, qual estreno devia verificarse anit,

es    dir, quan ja 'l present número havia entrat en m  quina.

Reserv  m pera la pr  xima senmana lo judici de aquesta producció.

CATALUNYA.

Ab molts bons auspicious ha comensat la temporada de Quaresma. Fins ara conta aquest teatro las funcions per plens.

Y no podia de menos. Dintre del personal femeni, apart de l' aplaudida Maria González, conta ab una artista nova que    molt m' enganyo    crech que anir   lluny. Es la tal la Fernan  , dotada de hermosa presencia y que vesteix ab elegancia, la qual cant   un *Chateau Margaux* ab una gran distincion, fent gala de una v  u fina, dúctil y extensa.

Y conta sobre tot ab un actor genial de primera forsa: ab en Julio Ruiz.

Molts anys feya que no havia treballat á Barcelona, tant que si mal no recordém vingué en companyia del gran bufo Arderius; pero havia deixat tant bons recorts, que cap de las personas qu' en aquella ocasió 'l vejeren, havia pogut olvidarlo. En Ruiz es un graciós dels que resultan. Tè un inagotable repertori de detalls que fan esqueixar de riure, y encare que tot sovint s' inclina á las bufonadas, sempre deixa veure que comprén los tipos y sempre sab reproduhirlos ab una pasmosa riquesa de pormenors. En *Los trasnochadores*, sosté un borrarxo que no tè pero. En *Los carboneros*, fá un carboner de primera. En la pessa de la sèva invenció *Filippo*, que no es més que un pretext per fer gatadas, lo públich s' hi caragola materialment.

Si passen alguna tristesa vagin á veure á n' en Julio Ruiz: es l' únich metje que 'ls hi aconsello.

CALVO-VICO.

La companyia que dirigeix lo Sr. Buixens va comensar ab molt bon peu sas funcions dominicals. Lo drama *El cuchillo de plata* sigué molt aplaudit y atragué numerosa concurrencia.

Molt bona acullida obtingué així mateix la pessa *Vermouth matrimonial*, deguda al nostre estimat colaborador M. Riusec.

N. N. N.

PSICOLOGÍA, LÓGICA Y ÉTICA.

Tinch lo cap vell y 'l cor tendre;
penso molt y sento més;
pero 'l cap pensa al revés
de lo que 'l cor sent: compendre
no sé per qué junts jamay
han pogut marxar tots dos...
y 'm fan viure neguitós
y 'm donan pena: á mi ray
ré 'm faria qu' eixa guerra
entre ells durés y lluytessin
sempre, mentres no 'm tiressin
tots los projectes per terra;
puig succeheix que ni un sol día
puch resoldre res; formal...
(Un misteri espiritual:
tema de *Psicologia*)

Ja 'n tinch vinticinch y pico
(qu' es passar ja de la edat)
y ara 'm trobo enamorat
més que may... ¡Jo no m' ho explico!

L' amor al mèu cap mareja
y enjega amors al bordell:
me diu que soch massa vell...
¡No sé si 'l cap se 'm passeja!
Palpita 'l cor y 'l revifa
un amor de *vint abrils*
plé d' il·lusions. . (¡ca! ¡ni 'ls mils!!)
¡Jo no sé si 'l cor se 'm rifa!

¡Oh! 'M passa una cosa extranya
que no crech passi á ningú:
lo cor está bèn segü
de qu' estima... mes, s' enganya
segóns pensa 'l cap, que sab
lo que 's pesca... ¡anéuho á entendre!
Lo cor no fá més qu' encendre
un amor que apaga 'l cap.

Mes ¿quina culpa tè 'l Jo
si 'l cor m' ha armat una intriga?
¿qué haig de fer, vull que algú 'm diga,

si 'l cap diu que *amor* no es bó?
Un tal estat psicológich
'm tè molt malhumorat:
lo viure 'l Jo enamorat,
sentint amor... ¿no es bèn lògich?

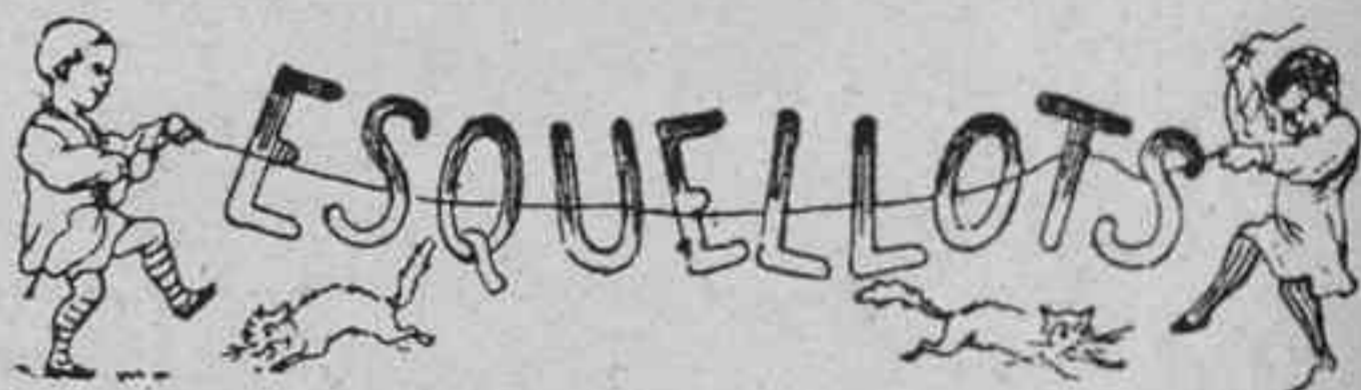
Rumia que rumiarás...
Lo cap sempre m' amohina;
que *no fa sério*, ell opina,
d' una dona aná al detrás.

Lo cor, plé de sentiment,
sentint del cap las rahóns,
respón ab palpitations
que fan posá 'l cap calent.

Jo 'ls escolto com qui rés...
pero no sé á qui haig de creure:
si al cor, que 'l tinch bó, vull creure,
al cap, qu' es sá, deixo ofés

Resultat: que visch frenétich,
y ningú més que Jo hi pert:
ab *orgas* aixís, ¿no es cert
que n' hi ha prou per tornars' *étich*?

JOSEPH BARBANY.

En la sessió que celebrá l' Ajuntament la semana passada, la minoria tractá de contestar ab una carga de discursos á las cargas de caballeria que 'l día de l' arribada de 'n Salmerón ordená 'l Sr. González Solessio.

Al efecte 'ls regidors de la minoria presentaren una exposició expressant lo disgust que havian causat aquells sucesos en lo vehinat de Barcelona.

Un deber de justicia 'ls obligava á consignar que 'l disgust era general en tot lo vehinat, excepció feta dels redactors de *La Dinastia* y del Sr. Mañé y Flaquer.

La veritat avants que tot.

Presentarse la proposició y esparverarse 'l señor Coll y Pujol, sigué tot hù.

L' arcalde la prengué, com qui pren un cartutxo de dinamita ab la metxa encesa.

No 'n feya pochs d' escarafalls.

Pero tot de un plegat trobá una sortida: la de fer estallar lo petardo en sessió secreta.

Aixís se disposava á ferho, quan á un regidor se li ocorregué manifestar que avants de decidir si 's discutiria públicament ó en secret, era precis enterarse de la proposició, saber lo que deya, formar concepte d' ella.

—No, senyors...—exclamá 'l Sr. Coll—no ho consentiré... de cap manera... Sessió secreta y fora... ¡Jo ho mano y prou!

Y 's doná ordre al públich de que sortís del saló de cent.

Un concurrent castellá, al anársen, deya:

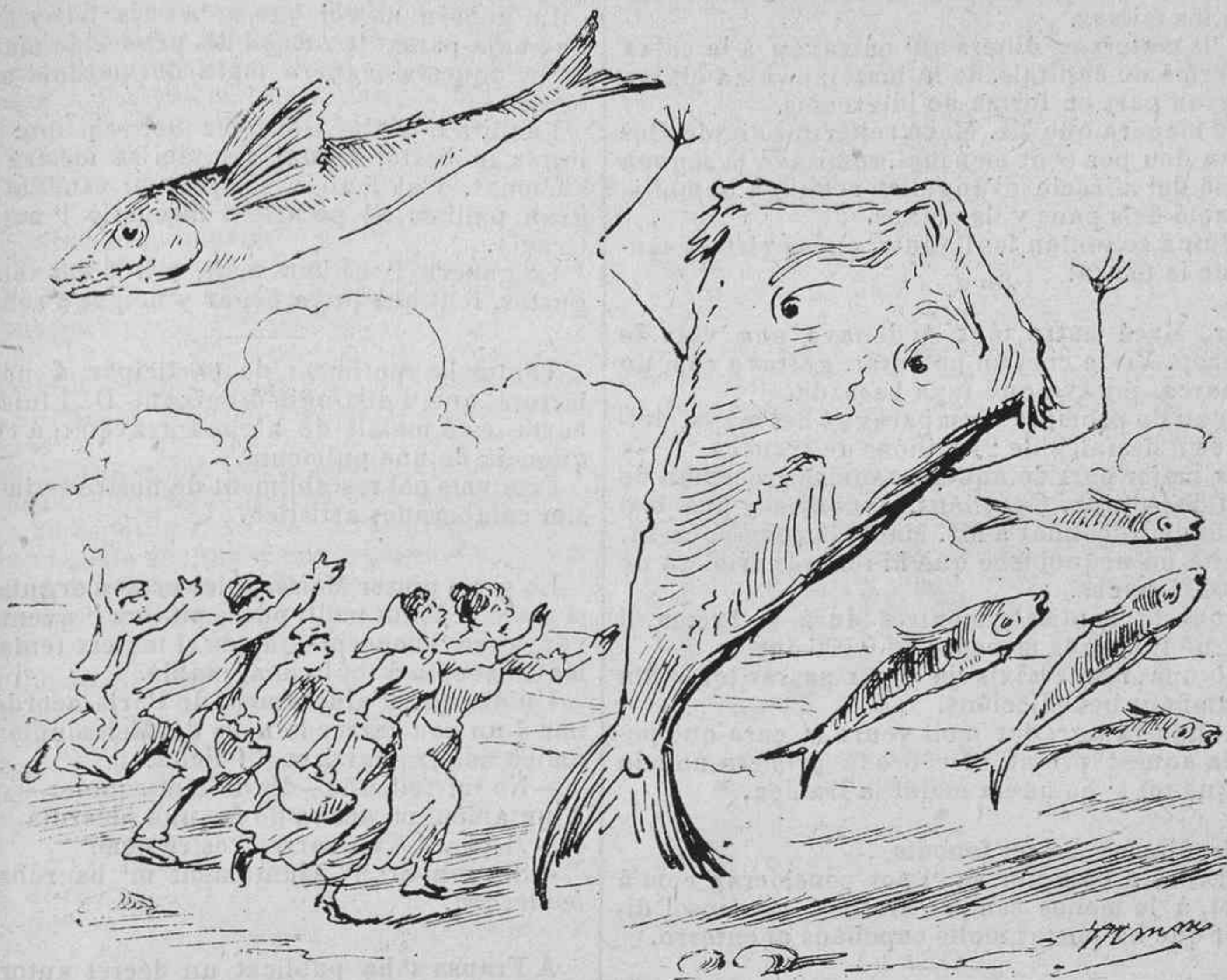
—Claro está: la ropa sucia se lava en casa.

Un altre, que la nit dels cops de sabre 's trobava al Plá del Teatro, exclamava:

—Si las cargas de caballeria las haguessen donadas secretament, aquella nit no hi hauria hagut cap desgracia.

Y veus' aquí com en aquest país s' ofega tot.
Fins la veu acusadora de alguns representants

LA QUARESMA DEL POBRE.

Passan ¡ay! tan alts los llussos,
que no s' hi pot arribá:
no hi ha més remey que corre
darrera del bacallá.

de Barcelona, disposats á ferse intérpretes del disgust dels barcelonins.

La majoria del Ajuntament havia de ser franca. Si tan convensuda está de que 'ls vehins de Barcelona no tenim rahó, havia de acceptar la discussió públicament, declarant que havia vist ab gust las cargas de caballeria.

En aquests temps de barra, la franquesa es la primera virtut dels homes públichs.

Ja s' ha comensat á batejar los nous carrers del Plano de reforma.

¡Quina sort la de aquests carrers!
¡Han sigut batejats avants de neixer!

La majoria dels noms están escullits en las páginas de la Historia de Catalunya.

Pero cataláns com son, la comissió 'ls dona escrits en castellá.

Aixís veyém:—Carrer de *Pedro el Grande*.

¡*Pedro el Grande!*... Talment me fa l' efecte de una disfressa.

¿Per qué no han de posarli *Pere 'l Gran?*

Un nom més concís, més propi, y sobre tot més expressiu.

En lo present número publicuém una alegoria dedicada al eminent escultor catalá Rossendo Nobas. No es aquest sollo treball que pensém donar á la estampa. Tenim en preparació la reproducció directa de sas obras escultóricas més

notables, y un article necrológich, relatiu al plorat arttsta.

La famosa D.ª Baldomera ha fet escola.

Aquí á Barcelona varem tenir lo *Manica Orphir* y al poch temps lo *Crédit ibérich*, en quals mallas alguns incautes varen deixarhi las ganyas.

Donchs lo de Barcelona no es res comparat ab lo de Paris. Una gran estafa que acaba de desenlassarse un d' aquests dias, produhint, com tot lo que á Paris succeheix, un escándol universal.

Hi havia allá un tal Víctor Berneau, que després de llogar l' apellido á un seu cosí, establí casa de banca ab lo nom de Mr. Macé.

Y reclamá la gestió dels interessos agéns, oferint un 10 per cent de interés mensual als imponents.

Aquests s' hi van deixar caure com á moscas. Com á moscas sobre una gerra de mel, ab la idea que impulsa sempre als que prenen part en aquesta classe de negocis, de beneficiar á expensas dels que venen detrás.

Idea més digna de censura que de compassió.

Los imponents de Mr. Macé procedían principalment de la iglesia.

Y era natural que aixís succehis. Ab las sèvas trassas y manyas, Mr. Macé lográ que 'l Papa Lleó XIII li enviés lo seu retrato de cos enter y la sèva benedicció apostólica.

Ab aquests elements y 'l reclám ben explotat, figúrinse en aquella casa de banca cóm hi cauríau las missas.

Y 'ls mateixos diners qu' entravan á la caixa en forma de capitals, de la mateixa caixa eixian en gran part en forma de interessos.

De manera que Mr. Macé repartint dividendos de un deu per cent mensual, realisava la segona edició del miracle evangélich relatiu á la multiplicació dels pans y 'ls peixos.

¡Quina fe tenian los llanuts, en las virtuts santas de la usura!

* *

Mr. Macé entre tant se donava una vida de príncep. Vivía com un potentat, gastava com un monarca, jugava que feya basarda.

Quan de prompte desaparegué del mapa, deixant un desfalch de 21 milions de franchs.

La major part de aquestas sumas procedian de gent de sotana. Capelláns, canonjes y fins bisbes havian confiat á Mr. Macé la seva pobresa. Se cita un arquebisbe que hi tenia la friolera de 300,000 franchs.

Aquesta cantitat, mentres durá la broma, li valgué l' interès mensual de 6 000 duros.

Ab una renda aixís ja 's pot passar tot lo dia escampant benediccions.

M' hauria agradat molt veure la cara que posaria aquest prelat, al rebre la primera noticia de que tot s' ho havia endut la trampa.

* *

Mr. Macé s' ha fet fonedís.

Si com á banquer se 'l pot considerar com á mort, á lo menos sempre trobará un consol dihent que ha portat molts capelláns al enterro.

Diu un periódich que de la Congregació de Sant Lluís Gonzaga, especie de agencia mística-matrimonial que tenen montada 'ls jesuitas del carrer de Caspe, han sigut expulsats alguns joves... ¿per qué dirian?

Per un crim que fa esparverar.

Per haver assistit al ball de trajos que doná 'l *Círcul artístich* en lo Saló de Llotja.

Ja veuen si filan prim los pares jesuitas.

Nada: si un' altra vegada 'l *Círcul artístich* dona un ball, los joves de la Congregació casamentera s' hi presentan vestint l' uniforme de Sant Ignaci de Loyola: ab sotana y fogonet al cap.

Los italiáns están fent l' estudi de un nou fusell molt viu de génit.

Figúrinse un' arma que dispara 200 tiros cada minut.

¡Vaya un sal-passer!

Una moda nova, imposada pèls frets rigurosos de aquests últims dias.

Haventse observat qu' en dias de gran fret no hi ha res més perillós que saludar trayentse 'l sombrero, 'ls directores del bon tó, han decidit que 'ls saludos se fassan en lo successiu al istil de soldat: quadrantse y alsant la má al nivell del front.

Las senyoras sembla qu' están disposadas á seguir lo mateix sistema.

Ja 'm figuro que las veig quan se quadran.

Será qüestió de dils'hi:

—Señora, ¿me admite V. en su cuerpo?

A pesar de haver sigut nombrat diputat pèl districte de Archidona, lo Sr. González Solessio,

no deixarà de moment lo govern civil de aquesta provincia.

Lo govern no vol que se 'n vaja fins y á tant que haja passat la *huelga* de primer de maig.

De aquesta manera mata dos pardals ab un tret.

Facilita á Muley González Solessio que puga jugar lo bastó, á qual exercici se mostra tant aficionat, y al mateix temps l' hi estolvía una gran pallissa, al posarse á discussió l' acta de Gracia.

Lo govern l' estima molt, y li dona tots los gustos, fent que puga pegar y no puga rebre.

Tením lo sentiment de participar á nostres lectors, que 'l distingit dibuixant D. Lluís Labarta está malalt de alguna gravetat, á consequéncia de una pulmonia.

Fem vots pèl restabliment de nostre estimadíssim colaborador artístich.

Lo gran pintor Meissonnier estava orgullós de sí mateix. Valia molt: poch pintors l' aventatjavan; pero 'l concepte que de sí mateix tenia format, excedia á tot lo imaginable.

Un dia que l' ajuntament de París acordá donar á un nou carrer lo nom de Meissonnier, un amich del gran artista 'l felicitá.

—No 'm feliciteu—digué Meissonnier— que l' Ajuntament m' acaba de fer una picardia.

—¿Donant á un carrer vostre nom?

—Sí, senyor: l' Ajuntament m' ha robat un *boulevard*.

A Fransa s' ha publicat un decret autorisant la circulació per tot lo territori de la República, de las monedas d' or espanyolas de 10 y 20 pesetas.

Una pregunta:

¿Que n' han vistas vostès per aquí de aquesta clase de monedas?

¿Diuen que no?

Está molt bè. Donchs *deixém las corre*.

Es xocant l' idea donada á llum per la *Unió mercantil* de Málaga, atribuhida á una de las 17,000 solteronas que 's contan en aquella capital.

Se tracta de una coalició de donas. Las coalicions avuy están de moda. La coalició de donas anirá contra 'ls solters.

Veus aquí las bases de la mateixa:

«Perseguir ab nostres desdenys, á tot solter que tenint una nuvia, després li donga *tupinada*, es á dir: deixi de casarse ab ella. Castigar ab tota la nostra indiferéncia als que després de un any de relacions no 's casin ab la seva nuvia y li acumulin aquest temps perdut á un' altra candidata á esposa.

»Qualsevol que oferint casarse, després falsifiqui l' acta, es á dir, no cumpleixi lo promés y donga l' acta á un' altra, mereixerá nostre despreci.»

* *

Una observació en forma de pregunta:

—¿Y quan un solter pretenga de bona fé á una soltereta que valga la pena, se li permetrá fer lo que sol ferse en casi totas las eleccions? ¿Se li permetrán los *jochs de mans*?

L' Estat negociant.

Segons dats que publica un periódich, los ingresos del Institut de segona ensenyansa de Barcelona ascendiren l' any passat á 104,566 pesetas, havent sigut los gastos 83,914.

Resulta un remanent de 20,752 pesetas, que sumadas á las 49,774 que abona la Diputació provincial, donan per resultat una picossada de 70,526 que l' Estat se fica á la butxaca.

Y l' Institut careix casi de material d' ensenyansa.

Pero aixó ¿qué importa?

Ab 70 mil y pico de pessetas, ¿no se 'n poden comprar poch de interventors!... ¿No se 'n poden guanyar pocas d' eleccions!...

¿Saben lo célebre *Petit Duc* d' Orleans, que quan lo govern francès va ficarlo á la garjola, no passava dia que no rebés la visita de la seva cusina, la qual sobre serli cusina li era promesa?

Donchs lo projectat matrimoni s' ha desfet.

Ara ha sortit lo *Petit Duc* ab la gracia de que 'ls matrimonis efectuats entre parents no acostuman á donar bons resultats.

Y de cap manera s' hi vol casar.

* * *

Lo Conde de Paris ha tingut una gran enrabada. ¿Sortirli 'l seu fill, fins ara tan sumís, ab semblant estirabot!...

Pero 'l *Petit Duc* reforsa la seva opinió ab lo testimoni de no sé quants metjes. Tots han dic-

taminat ab lo mateix sentit: los matrimonis entre parents son fatals.

¿Pero y qui va surgirli la idea de anar á consultar á la facultat de Medicina? A veure: ¿qui?

Prompte s' ha averiguat: una actris trágica molt hermosa, y una lady que 'l tè mitj encalabrinat.

Totas dos li fan denteta y ell hi vá sempre al detrás... y entre tant la cusineta se queda ab un pam de nas.

Parlava un crítich de un quadro, dihent:

—A mi fins m' ha fet plorar.

—¿Un quadro que fá plorar? ¿Si qu' es extrany!

—M' explicaré: m' estava sentat dessota, quan haventse després del clau que l' aguantava, 'm vá caure sobre 'l cap, produhintme un dolor tan gran, que 'ls ulls se 'm van omplir de llágrimas.

Si 'm preguntan per Ventura, los diré qu' es un subjecte

LOS NOMS DELS NOUS CARRERS

(SEGONS LA C. MISSIÓ BATEJADORA)

Sant Llambrochs, Sant Xirinachs, Sant Romano, Sant Vicari... ¡aixó, més que una ciutat, vindrá á semblá un calendari!

que per mi t'el sol defecte
de parlà ab massa finura.

Y en compte de dir finesas,
succeheix moltes vegadas
que deixa anà espatotxadas
y etjega ridiculesas.

Puig parlantme de un amich
à qui aquest dia casaren,
digué que l' *himenearen*
en una iglesia de Vich.

M. BADIA.

Considera molt graciós
en Tomás a un seu parent,
y diu que t'el molta xispa
y qu' es un home ocurrent.

— Qu' es vritat, no hi ha cap dupte
(contestà 'l senyor Ribalta)
com que sempre está borratxo,
de *xispa* jamay n' hi falta.

P. TALLADAS.

— ¿Tan mateix v'á á Andalusia?
— ¡Vaya! Lo diumenje próxim.
— ¿Qué hi va per terra ó per mar?
— No, senyó: hi vaig per negoci.

J. STARAMSA.

L' Arturo jugant al cassino, havia tingut la
desgracia de perdre un miler de duros, y no sa-

DIA D' ABSTINENCIA.

— Miran, tornan á mirarme,
pero... res; callats y frets.
¡Qui sab! Sent avuy divendres,
deuhen dejunar ¡pobrets!

bent com pagarlos acudí á un seu oncle, que ja
altras vegadas l' havia tret de compromisos.

Li contá tota la veritat del fet, y terminá 'l
seu discurs ab la següent exhortació:

— Tio, per Déu, per lo que més estimi en la
vida, no 'm negui aquesta cantitat. D' altra ma-
nera no 'm queda més recurs que clavarme un
tiro. Es un deute de honor.

L' oncle del Arturo li respongué:

— Mira, noy: mil duros no puch deixarte'ls. L'
únich que podria deixarte en tot cas es lo revól-
ver; pero tampoch ho faré, perque 't coneix y
estich segur que te 'l empenyarías.

Una familia que ha baixat de la Vall de Arán
á Barcelona, está embadalida contemplant lo
mar per primera vegada.

— Diguéu, pare—pregunta un xaval—tot això
que 's véu es aygua?

Y 'l pare respón:

— Tot... tot... no, fill meu: també hi ha peixos.

Una pregunta de clinica:

L' *examinador*:—Suposis que la persona que
t'el al davant, presenta una cama mes llarga que
l' altra ¿que faria vosté en aquest cas?

L' *alumno*:—Qué vol que fés... Que aniria
coix com ell.

Confidencia femenina:

— Ay, sí, Maria: tres anys he necessitat pera
véureho; pero al últim me'n hi convensut. Lo
meu marit v'á casarse ab mí, no per la mèva
hermosura, com deya, sino p'el meu dot.

— ¿Y per xó t' afligeixes?

— Cóm no haig de afligirme.

— Al contrari, tonta: aixó demostra que 'l teu
marit no es tan tonto com te figuravas.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA-MONÓLECH.— *Es-bron ca.*
2. ID. 2.ª— *Co-ti-lla.*
3. ACENTÍGRAFO.— *Bárbara-Barbarà.*
4. TRENCA-CLOSCAS.— *La hija del tambor ma-
yor.*
5. GEROGLÍFICH.— *Val més molts pochs que
pochs molts.*

XARADAS.

I.

Es la nena més bonica
que hi ha al plá de Barcelona;

LOPEZ-EDITOR. Rambla del Mitj, número 20, Barcelona. Llibrería Espanyola.

Obra nueva de ALEJANDRO DUMAS (hijo)

CESARINA

Un tomo 8.º de 328 páginas ¡¡una peseta!!

PARIS

por A. VITU

Versión castellana de

EMILIA PARDO BAZÁN

Van publicados 6 cuadernos á UNA PESETA el cuaderno.

EL DECÁLOGO

POR

MARTINEZ BARRIONUEVO

Novelas españolas

	PESETAS
1.º Amar á Dios	1 50
2.º No jurar.	1 50
3.º Santificar las fies'as.	1 50
4.º Honrar padre y madre.	1 50
5.º No matar.	1 50
6.º No fornicar.	1 50
7.º No hurtar.	1 50
8.º El falso testimonio.	1 50
9.º La mujer ajena.	1 50
10.º Los bienes ajenos.	1 50

VÍCTOR BALAGUER

De las Reales Academias Española y de la Historia.

Lo Romiatge de l'ànima

Preu: 1 pesseta.

BARCELONA

LÓPEZ-EDITOR, LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del Mitj, n.º 20.

SINGLOTS POÉTICHS

DE

SERAFÍ PITARRA

AB NINOTS.

Novas edicions de 2 ralets.

- La Esquella de la Torratxa.
- La Butifarra de la llibertat.
- Lo Cantador.
- Lo castell dels tres dragons.
- ¡Cosas del oncle!
- Ous del dia.
- Las pildoras de Holloway.
- Si us plau per forsa.
- Un mercat de Calaf.
- Un barret de riallas.

NUBES DE ESTIO

POR J. M. PEREDA.

Un tomo en 8.º, Ptas. 4'50.

LA ESPUMA

por Armando Palacio Valdés.

Dos tomos, Ptas. 8. Encuadernados con planchas, Ptas. 10.

FREDERICH SOLER (Serafi Pitarra)

CUENTOS

DE LA

VORA DEL FOCH

Ilustrats per M. MOLINÉ

Ab una cuberta al cromo. — Ptas. 2.

FREDERICH SOLER (Serafi Pitarra)

CUENTOS

DEL AVI

Ilustrats per M. MOLINÉ

Ab una cuberta al cromo. — Ptas. 2.

EN PREPARACIÓ

UN VIATJE DE NUUVIS PER C. GUMÀ

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

¿NO LI FAN-RES?

¡qué simpática! ¡qué mona!
 ¡qué encantadora y qué rica!
 Total es son primé nom
 y t'è un xicot aixerit
 tant amable y divertit
 que l' aprecia tothom
 Son nom es *Hu-dos-tercera*
 y per més qu' algu' no ho cregui,
 no hi ha sér que no conegui
 á n' l' «estátua de cera».
 La *prima-quart, tres-hu* d' ella
 n' está tant y tant prendada,
 que diu tota estarrufada
 que farán bona parella
 Mes jo veig ab *quart-girat-*
segona-tercera-primu,
 que com ell gens no la estima,
 farán un nus esguerrat.
 Y podrán veure 'ls humans
 un cas qu' á mí m' esparvera;
 ¡pegé á la bacallanera
 mes bonica que t'è Sans!

AMADEO.

II.

Prima un signo ma *primera*,
 un peix *inversa-segona*,
 consonant es la *tercera*,
 mida de temps *quart-girat*,
 y si buscas una estona
 veurás tot qu' es un calsat.
 SALDONI DE VALLCARCA.

ANAGRAMA.

Anant á *Total*, qu' es poble
 que t'è un ructor molt tarot,
 á prop de la rectoría
 vaig cullir un poch de *tot*,
 puig que com venfa *Corpus*
 (jo que tinch miras molt grans)
 vaig dir: podrás divertirte
 tirantla al cap dels gegants.
 Uns *total* que allí passavan
 ab los matxos carregats,
 van dirme:—No siguis tonto,
 noy, no fassis disbarats,
 que si 'l ructor te *filustra*
 estarás bèn amanit,
 perque 't tirarà una cossa;
 per xó li diuhen *ruc-guit*.

XANIGOTS.

MUDANSA.

Creemat me digué l' *Eudalt*:
 de un *tot* vas de *tot* al *tot*;
 mentres que jo ab un xicot
 treya brisa de un *total*.
 CONDE MANGANESO.

TRENCA CLOSCAS.

SR. D. JUAN VASTALEA.
 á
 REUS.

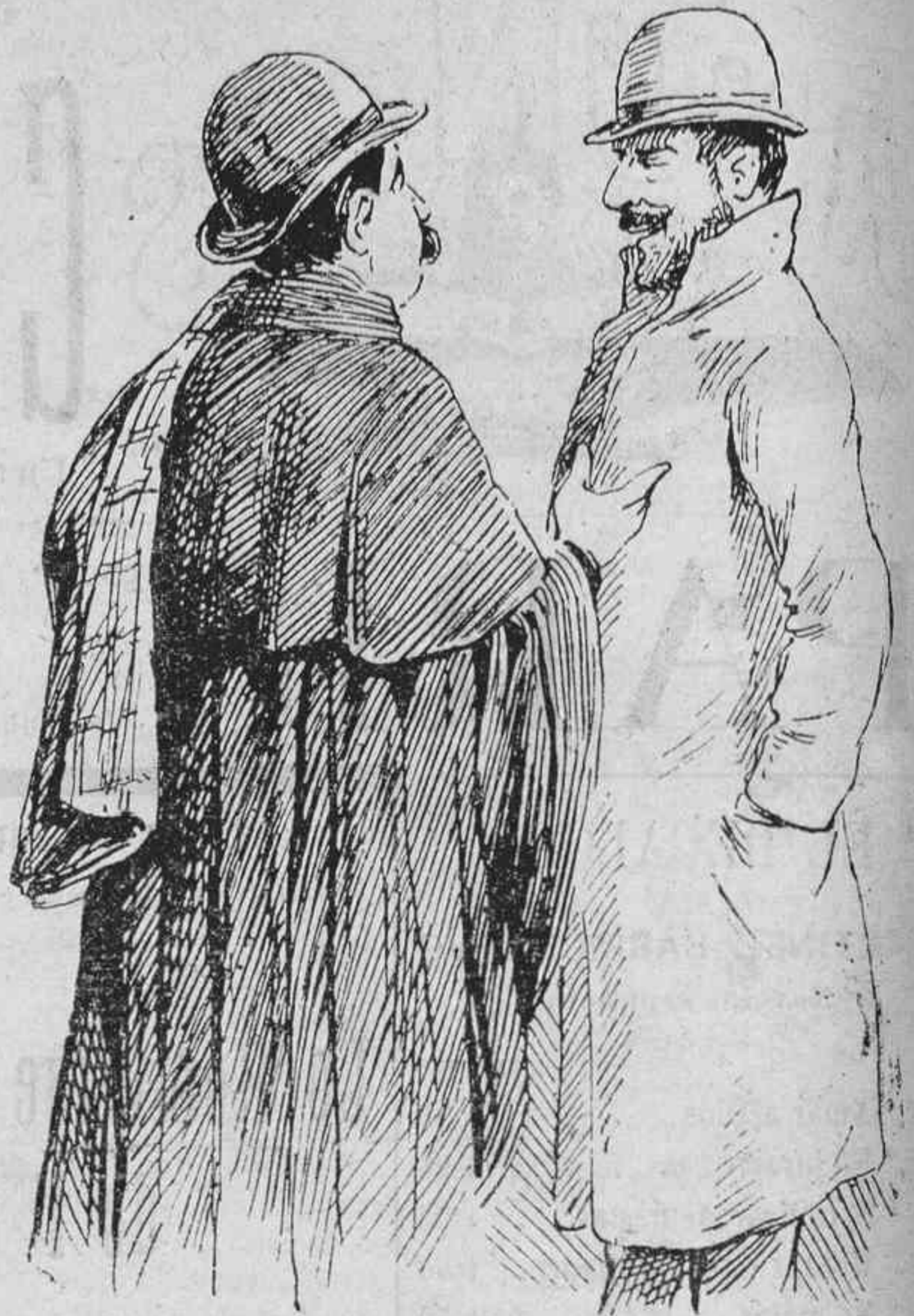
Formar ab aquestas lletras degudament combinadas
 lo títul de un drama castellá.
 PAU DE LA BARRETINA.

TERS DE SÍLABAS.

.. ..

Primera: part del mon. —Segona: nom de dona. —Ter-
 cera: tubércul.

UN CESSANT.

—Y aquell assumpto del *Parque*,
 ¿no se sab cóm ha acabat?
 —Hi haurán tirat terra á sobre
 y... s' ha quedat enterrat.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	0	—Carrer de Barcelona en castellá.
0	2	3	9	5	2	7	6	0	—	» » »
2	0	1	7	2	5	5	6	—	» » »	
7	8	2	7	2	1	6	—	» » »		
6	7	9	5	6	0	—	» » »			
3	9	5	6	0	—	» » »				
6	0	2	0	—	» » »					
9	5	8	—	» » »						
4	8	—	» » »							
1 —Consonant.										

GEROGLIFICH.

ATM

PS

999 999

II

OOO

L. P. REZ.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.